

Myslivost jakožto činnost prospěšná celé společnosti je uznávána a ctěna již po dobu šesti století. Ale v devadesátých letech minulého století začala media šířit negativní názory na myslivce a myslivost jako takovou.

Někdy když pološím nemyslivci otázku co je to myslivost, dočkám se velice zajímavých odpovědí. Mnozí lidé vidí pouze lov a zabíjení zvířat, jiní lidé dokonce sport či jen aktivní trávení volného času nebo zbytečné utrácení peněz lidmi, kteří na to mají.

Bohužel je velice málo lidí, kteří chápou českou myslivost v celé její podstatě. A přitom se stačí zamyslet jen nad pouhým významem slova myslivost.

O myslivosti můžeme hovořit již od 14.století kdy se začaly vydávat první instrukce a pravidla, kdy člověk začal pečovat o volně žijící živočichy, které nazýváme zvěří. Již v této době jsou začátky hlavní činnosti myslivce – chovu zvěře.

Česká myslivost se jako cílevědomá činnost vyvíjela dalších skoro šest století spolu s krajinou a lidmi, kteří v krajině žili. Kdo blíže poznal českou krajinu, musí vědět, že její krása nespočívá a nikdy nespočívala v panensky nedotčené divočině, ale v soužití člověka s přírodou. A v tomto staletém soužití se zrodila česká myslivost se svou kulturou a tradicemi.

V dnešní době se stalo módním slovo ekologie, které je skloňováno ve všech pádech. Ale doposud nikdo veřejně nepřiznal, že myslivost jako nutné a potřebné hospodaření s volně žijícími živočichy v kulturní krajině, je vlastně aplikovanou ekologií v tom nejvlastnějším smyslu slova. A snad konečně i ve veřejnoprávní televizi a celostátních médiích pochopí, že o volně žijící zvířata nepečují jen takzvaní ekologové, ale především myslivci. I nejskalnější odpůrci myslivosti by se měli navíc seznámit s mysliveckými zvyky a tradicemi, které nejsou jen mrtvou historií, ale živou skutečností.

K mysliveckým tradicím především patří dovednosti, mluva a etika. Etika se v myslivosti projevuje především tam, kde přestává platit zákon či směrnice a rozhoduje cit. Ten, kdo hospodář v přírodě, kdo rozhoduje o životě a smrti, musí stát mravně vysoko. Usmrcuje-li myslivec zvěř, nesmí ji trýznit, musí se k ní chovat s úctou, jaká náleží každému tvorů, člověka

nevyjímaje. Myslivec totiž nechová zvěř proto, aby ji mohl lovit, ale loví ji proto, aby ji mohl chovat. To je ten podstatný rozdíl mezi myslivcem a lovcem, který je tak těžko pochopitelný lidem, kteří snad o myslivosti někdy četli, možná ji viděli na obrázku, ale nikdy se s ní nesetkali.

Myslivost začíná jako letmé setkání se zvěří a přírodou a postupně se z tohoto setkání vyvíjí hluboký cit. Myslivost, myslím ta pravá, nemůže být nikdy chvilkovou zábavou, je to způsob života, způsob myšlení, vztah ke zvěři a k lidem. Ten ,kdo se naučí lásce k přírodě, kázni a poctivosti při myslivosti ,neztrácí tyto obecně uznávané mravní hodnoty ani v občanském životě. Myslivost přináší lidem takové hodnoty, za které se hodí bojovat.

Proto všichni myslivci se musí zapojit do úsilí o provádění správné myslivosti a navrácení kladného pohledu na myslivost jako takovou.